

ขอเขียนถึงความหวังครั้งสุดท้าย
ทั้งที่สายเกินกว่าจะเขียนถึง
ต้องโทษหัวใจของมันคือถึง
ไม่ยอมลืมคนซึ่งเคยซังกา

แต่...ไม่มีการรื้อต่อไปแล้ว
เมื่อรู้แน่ว่าเราไร้ค่า
ปล่อยให้ใจค้านคืบกับเวลา
ยิ่งดีกว่าทนรอต่อเติมที!

กับความจริงวันที่ได้รู้
เราอาจอยู่รวมบางอย่างน้อง...พี่
เรื่องจะเอือหวังให้มันไม่มี
ควรหรือที่จะรื้ออีกต่อไป?

เราจะเป็นคนดีสักทีหนึ่ง
ลืมความขิงความฉั่นอันเหลวไหล
เพื่อขจัดความชั่วจากหัวใจ
เลิกแหงนหวงห่วงใยใครคนนั้น

บอกให้แม่มารับกลับไปบ้าน
เพราะต้องการลืมความหลังที่ฝังฝัน
แล้วเลือกเดินทางใหม่ในชีวิต
ใจผูกพันอยู่แต่แม่คนเดียว...

การตัดสินใจในครั้งสุดท้าย

บุศรินทร์

สำเนาผล